Doğan Kardeş

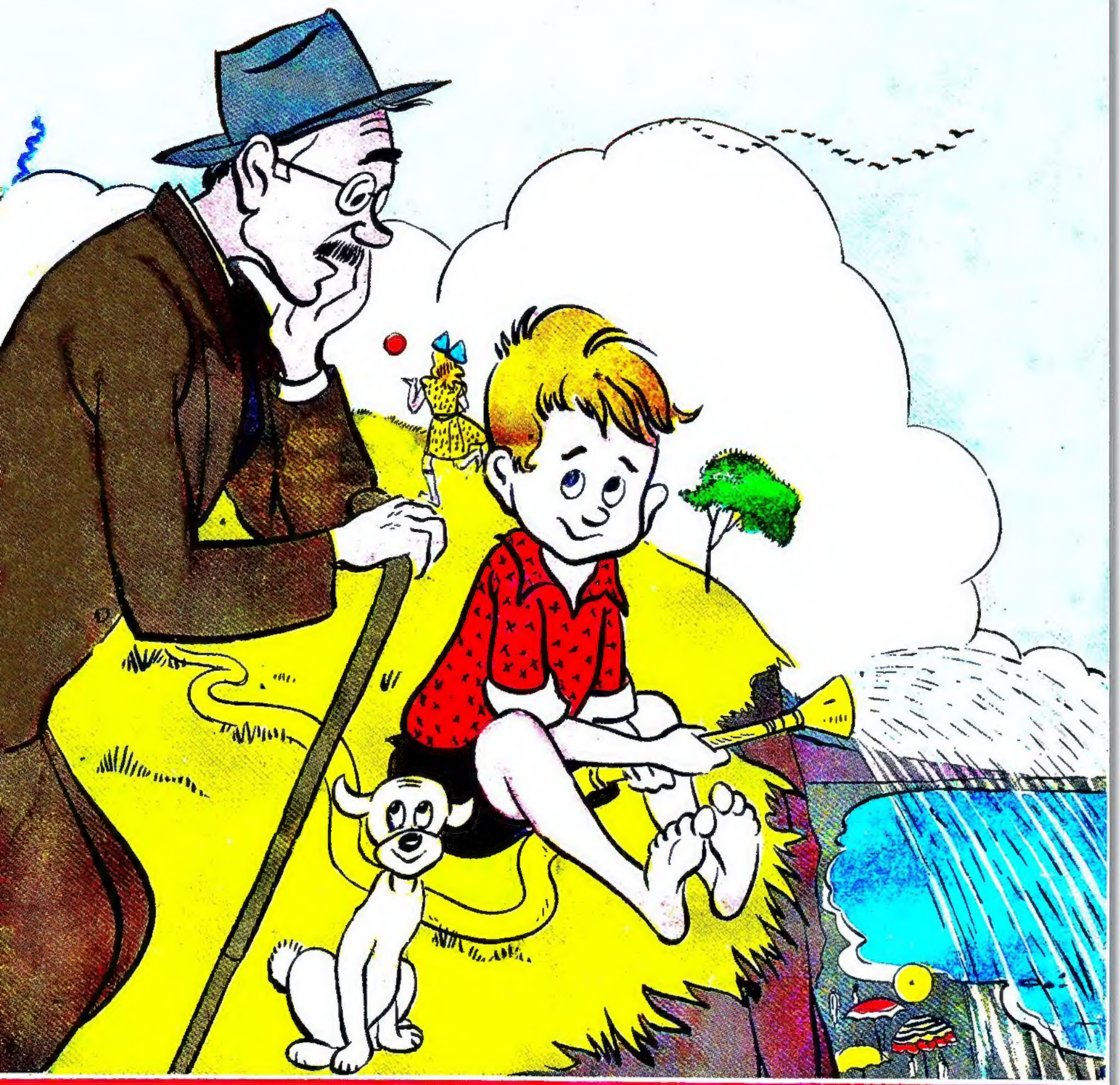

— Ne yapıyorsun küçük?
— Ağabeyim aşağıda şemsiye satıyor da...

Sayı
249

Krş.
15

BİR KÖPEĞİN HİKÂYESİ: 2

DİNGİLİN GEÇİRDİĞİ TEHLİKE

Anlatan : HİKÂYECİ TEYZE

Farkında olmadan bilgim gitgide artıyordu. Böylece hergün ayni saatte iri siyah bir tavuğun karşıki çitten bizim tarafa atladığı dikkatimi çekti. Tavuk, etrafı iyice kolladıktan sonra avlunun köşesinde duran bir çalı yığınının altına girerdi. Birkaç kere havlayarak onu kovalamak istedim ama tüylerini kabartarak bana doğru uzattığı gagasını görünce onu kendi haline bırakmağa karar verdim. Kara tavuk, bir müddet çalılığın altında kaldıktan sonra oradan çıkar ve arkadaşlarının yanına dönerdi.

Birkaç gün onu gözledikten sonra merakımı yenemedim; tavuk uzaklaşır uzaklaşmaz kafamı çalılar arasına soktum. Orada bembeyaz yuvarlakca bir şey görünce sevindim. Bana iyi bir oyuncak çıkmıştı. Ama bir iki pati vuruşta oyuncağım bir taşa çarparak kırıldı. İçinden sarı bir şey döküldüğünü gördüm. Meraklı bir tabiatım olduğu için hemen sokuldum ve yaladım. Aman bu ne hoş bir yiyecekti! Toprağı kazırcasına yaladım. Boncuğun bana yaptıklarına karşılık olarak ben de ona keşhimden hiç bahsetmedim. Bir kaç gün sonra bana bu nefis ikindi kahvaltısını çeken tavukların sayısı ikiye çıktı. Yediğim yumurtalar bana pek yaramış olmalı ki, bir aralık çiftci beni göstererek,

— Şuna bakın, amma da semirlendi bugünlerde, dedi.

Karısı,

— Galiba fare avlıyor, hep çalıların içinde görüyorum; diye cevap verdi.

İçin için güldüm.

— Onu artık sürünün yanına katmalı. Çobanlarımıza yardım etsin!...

Çiftcinin bu sözleri koltuğumu kabarttı. Nihayet sahiplerime yararlı olabilecektim. Fakat bir aksilik her şeyi altüst etti.

Bir gün tarladan hiç ummadığım bir zamanda dönüveren Emine kadın avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı:

— Şuna bakın, şuna bakın! Vay pis hayvan, vay! Ben de onu evimizin farelerini temizliyor sanıyordum. Dur, ben sana yumurta ziyafetinin ne olduğunu gösteririm.

Kendimi suçsuz bildiğim halde insanlar tarafından kabahatli sayıldığım için kötü bir cezaya çarpılacağımı biliyordum. Bence bu büyük bir haksızlıktı. Çünkü bana iyiyle kötüyü ayırdetmesini öğreten olmamıştı ki...

Yine de o gün az kalsın hayatıma mal olacak bu haksızlık için hâlâ Tanrıya şükrediyorum. Şimdi olmuş gibi hatırımdadır: yumurtayla karnımı doyurmuş, taşların üzerine uzanmıştım. Birdenbire iki kuvvetli elin beni boğarcasına kavrayarak bir torbaya soktuğunu ve bir arabaya attığını hissettim. Araba sarsıla sarsıla yol alırken durmadan debeleniyor, torbadan kurtulmağa çabalıyordum. Bir aralık iki kişinin konuşmalarını duydum. Tanımadığım bir ses,

— Nereye böyle Osman dayı? diye sordu.

— Değirmenden unumuzu alıp şu torbayı atacağım.

Konuşan çiftliğimizin arabacısı Reçep ağa idi:

— Ne var torbanın içinde? Kıpırdanıp duruyor...

— Köpeğimiz... Yumurta çalıyor diye bizimkiler istemiyor.

— E, ne yapacaksın?

— Ne olacak, dereye atacağım tabiî.

Bu korkunç sözlerin tesirinden kurtulmağa vakit bulmadan kendimi suyun içinde buldum. Torba kurşun gibi beni dibe çekiyordu ama, çuvalı dişliyerek içinden kurtulmağa muvaffak oldum. Bu sefer de sıra suyla boğuşmağa gelmişti.

— Devam edecek —

★★★

tatil Postası

KARDEŞLERİMİZLE BAŞBAŞA

HASTA OLMUŞ

İzmet'te Mehmet Şensun kardeşten şu mektubu aldık:

«Sevgili Doğan Kardeş,

Sana bu mektubumu hasta yatağımdan yazıyorum.

Başıma gelenleri sorma. Bundan yirmi gün kadar önce annemin, babamın sözünü dinlemeyip terli terli dondurma yemiştim. Her halde üşütmüş olacağım. O günden beri yatakta yatıyorum. Günlerce ateşler içinde yandım, kavruldum; kendimi bilmeden yattım. Doktorların biri gitti, biri geldi. Artık annem, babam benden ümidi kesmişler, baş ucumda göz yaşı döküyorlardı. Allahtan ki bu uzun sürmedi, ateşim düştü. Kendime geldim. Şimdi oldukca iyiyim .

Bu mektubumu Doğan Kardeşe basta diğer kardeşler okusunlar. Benim yaptığım gibi anne ve babalarının sözünü dinlemeyip terli terli dondurma yemesinler, su içmesinler... Bu bana bir ders oldu. Bir daha terli terli dondurma yemek mi, tövbe olsun ...»

Bu mektuba bir şey ilâve edecek değilim. Mehmet kardeşe bütün okuyucularım adına geçmiş olsun derim...

●

DERGİYİ KESMEYİNİZ

G. Engin kardeşten şu mektubu aldık:

Sevgili Doğan Kardeş,

Geçen sayılarından birinde çıkan bulmacada «Yedi cücelerden biri pamuk prensesin şatosuna gitmek istiyor, ona yol gösteriniz» diyordun. Bilmeceyi buldum ama, nasıl gönderileceğini bilmediğim için gönderemedim. Meselâ ağaçlık bir yerde 2 kişi saklıdır. «Onları saklandıkları yerden bulunuz» diye bir bilmece olsaydı, aynen resmi kapya ederek mi, mecmuayı keserek mi, yoksa bütün mecmuayı mı gönderecektik? Nasıl göndereceksek dergide lütfen bize bildirin.

Bir çok defalar yazdığımız halde hâlâ bazı kardeşler bulmacayı çözdükten sonra dergiyi kesiyorlar ve resmin üzerine işaret koyup bize yolluyorlar. Anlaşılıyor ki, böyle yapan kardeşler beni sevmiyorlar, eğer sevselerdi beni kesmeğe kıyabilirler miydi? Halbuki bulmaca çözüsünü göndermek için ne bulmaca resmini kesmeğe, ne de dergiyi olduğu gibi bize yollamağa lüzum var. İster bulmaca resmini bir kâğıda çizip bulduklarınızı üzerine işaret ederek bize yollayın, ister bulduklarınızı yazı ile anlatarak, meselâ: (Çocuğun çorabı kanepenin kenarında, adam ağacın gövdesinin en altına gizlenmiş) diye yazıp gönderin...

Dergiyi kesen kardeşleri kuraya sokmuyoruz.

●

ŞİİR YARIŞIMIZ

Kardeşlerimiz arasında açtığımız şiir yarışına katılanlar çoğalıyor. Gelen şiirlerden en çok beğenilenleri sıra ile yayınlıyoruz.

Siz de tatilde gördüğünz ve sevdiğiniz şeylerden biri için bir şiir yazıp bize yollayınız. İster parkınızı, ister plâjı, ister bahçenizi, ister bulunduğunuz şehri anlatınız. Kısaca konu seçmekte serbestsiniz.

Yalnız dikkat çocuklar! Sakın büyükleri taklide yeltenmeyiniz. Başkalarının şiirlerini aynen veya değiştirerek altına imzanızı atıp göndermeyiniz.

Şiirlerinizi en geç 25 Temmuza kadar bize gönderiniz. Fakat acele etmeyiniz. Bir yazdığınızı on defa, yirmi defa okuyunuz. Beğenmediğiniz yerleri daima düzeltiniz. Gelen şiirler ayrı ayrı incelenecek ve beğenilenler sıra ile yayınlanacaktır.

Haydi bakalım şair kardeşler kendinizi gösterin.

Doğan Kardeş

Bütün Türk çocuklarının şeker bayramını kutlular, sağlık ve iyi günler diler.

GEMİ

Gemi, gemi kalkarsın
İskeleden sarkarsın
Denizleri aşarsın
Biraz dalga oldu mu?
Köpükleri saçarsın
Nerde o şirin liman
Altın çiviyle bağlı çapa,
Köylü savurur sapan
Güzel balıkları yutan
Nerde o büyük liman.

Ester Yaeş

★

KÖYDE AKŞAM

Vurdu ta uzaklara,
Ağaçların gölgesi,
Göklerde ne bir kuş var,
Ne de bir kanat sesi.
Yavaş yavaş güneş batar
Çoban sürülerini
Alır önüne katar.

Salahaddin Arslan

★

KEDİM

Benim bir kedim var
Her zaman top oynar
Top olmadığı zamanlarda
Peynir küpüne dalar...

Oktar Bartu

★

KARABAŞ

Köpeğimdir Karabaş,
Bana odur arkadaş.
Beyaz parlak tüyleri,
Okşar sanki elleri.
Gece havlar durmadan,
Ne güzelsin Karabaş
Bana yakın arkadaş
Benim güzel köpeğim
Seni pek çok severim.

Selahaddin Arslan

★

KÖPEĞİM

Benim bir köpeğim var.
Durmadan gezer oynar.
Gelir gittiğim yere
Uyumaz havlar gece
Sokmaz eve kimseyi
Her gece bekler evi

Şerif Erkan Karcı

★

KÖPEĞİM

Gel sevgili köpeğim,
Gel yanıma seveyim,
Mercan gibi gözlerin,
Pamuk gibi tüylerin,
Gel yanıma seveyim,
Benim güzel köpeğim.

Ergin Tergek

HİKÂYE

SİHİRLİ KLÂVSEN

Anlatan: Hikâyeci Teyze

KADIN, kaşlarını çatmış, karşısında duran kocasına çıkışıyordu:

— Jan - Batist, sana söylüyorum: çocuk gibi oyuncaklarla vakit geçirmeğe kalkarsan hepimiz aç kalırız!

XVII - nci asırda Fransanın tanınmış orgcularından biri olan Jean - Battiste Raisin (Jan - Batist Rezen) eşinin hırçın sözlerine güldü.

— Ben klâvsenimi bitireyim de kavgamızı sonra yaparız karıcığım.

Birkaç gün sonra, akşam yemeğinde Jan - Batist ailesine şöyle bir haber verdi:

— Üç gün sonra yola çıkıyoruz.

Hepsi şaşırdılar. Jan - Batist devam etti:

— Klâvsenim hazır; Paristeki, Sen - Jermen fuarına gideceğiz.

Parise vardıkları zaman Jan - Batist, ailesini bir otele bırakarak doğruca belediyeye gitti. Belediye başkanından kendisinin de fuara katılması için müsaade istedi. Başkan kabul etti. Ertesi gun Parisin en kalabalık yerlerine şöyle ilânlar astı:

«Musiki dünyasının en büyük harikası: Kendiliğinden çalan makineli Klavsen «Epinet»

Fuarın açıldığı gün en çok seyirciyi Rezen'lerin barakası toplamıştı. «Epinet» klavsenin üç klavyesi vardı. Birinde Jan - Batist'in beş yaşındaki oğlu Rezen, ikincisinde üç buçuk yaşında kızı Babet çalıyordu. Üçüncü klâvyeye gelince... o, kendi kendine çalıyordu! Hattâ, iki kardeş klâvsenden uzak durdukları halde o klâvye çalmağa devam ediyordu.

İş bu kadarla da bitmiyordu. Jan - Batist,

— Sesini kes Epinet! diye emir verince, Epinet hemen susuyordu.

— Çal Epinet; emri âletin yeniden güzel bir muzik parçasına başlamasına yetiyordu.

Bütün Paris Rezen'lerin sihirli klâvseninden bahsediyordu. Jan - Batist bir kaç ay içinde 20 bin lira kazanmıştı.

Nihayet günün birinde Jan - Batist'i Epinet'iyle beraber Versay sarayına çağırdılar. Sanatkâr orada da hünerini gösterdikten sonra kral âletin açılmasını emretti. Adamcağız, anahtarın yanında olmadığını söyledi.

— Bu da mı iş!... Klâvsenin kapağını kırsınlar öyleyse.

Zavallı orgcu kıymetli «Epinet» inin kırılmasına razı olmadı tabiî, kapağını açtı. Sarayın salonunda birdenbire bir hayret çığlığı koptu. Klâvsenin içinde, tıpkı dıştaki klâvyeler gibi, bir klâvey daha vardı. Bunu, önünde oturan sarı bukleli ufak bir çocuk çalıyordu.

Sarayın ileri gelenleri çocuğu kucaktan kucağa gezdirdiler, sevdiler. Küçük Rezen bu defa klâvsenin içine girmeden birkaç parça çaldı.

Orgcu ailesinin saraya gelişleri fuarın kapanışından sonraya rastladığı için şehir halkının çoğu meseleyi öğrenemedi, öğrenenler de unuttular. Rezen ailesi ertesi yıl da Sen - Jermen fuarına geldi. İlânlarda Jan - Batist'in, numaranın sonunda sihirli klâvsenin sırrını açacağı yazılıydı. Bu defaki başarıları geçen yılkinden daha çok oldu. Jan - Batist büyükçe bir servet kazandı. Bu parayla seyyar bir tiyaro kurmağa karar verdi. Tiyatrosunun en iyi artisti yine oğlu küçük Rezendi.

Ne yazık ki, zavallı çocuk bir temsilde artistlerden biriyle sahnede eskrim yaparken ağır bir yara aldı, iyileşmeden hemen ertesi gün öldü.

Küçük Rezen Fransa tiyatro tarihinde XVII yüz yılın en küçük ve en meşhur artisti olarak anılmaktadır.

GÜNEŞ, AY VE HOROZ

Bir varmış, bir yokmuş. Allahın kulu çokmuş. Bir zamanlar Güneş, Ay ve Horoz, gökyüzünde çok mesut bir hayat geçiriyorlarmış. Aralarından su sızmıyormuş. Herkes onları kardeş sanıyormuş.

Bir gün Güneş, bulutların arasında şöyle bir gezinti yapayım demiş. Ay ile Horoz evde kalmışlar. Horoz neşeli neşeli ötmeğe başlamış. Ay, onun yanına yaklaşarak: «Haydi Horoz, yeryüzüne in de şu otlıyan inekleri buraya getir!» demiş. Horoz, şaşırıp kalmış.

«Ben gökyüzünden memnunum yere inmem» diye cevap vermiş. Bunun üzerine Ay, onu incecik boynundan tuttuğu gibi yeryüzüne fırlatmış.

Biraz sonra Güneş neşeli neşeli gezmeden dönmüş. Ay, ona olanı biteni anlatmış. Ve tabiî kendisini haklı çıkarmıya da çalışmış. Güneş buna çok kızmış, ve:

«Öyleyse artık birbirimizden ayrıyalım. Geceler senin, gündüzler benim olsun. Ben tepelerin arkasından görünmeye başlayınca, sen ortadan kaybol! Birbirimizi hiç görmiyelim. Horoz yine benim dostumdur. Ben onunla daima iyi geçindim, hiç kalbini kırmadım.» demiş.

Horoz bu konuşmaların hepsini yeryüzünden dinlemiş.

İşte o gündenberi Güneş, sabahları tepelerin arkasından yükselip te ilk ışıklarını dünyaya serpince, Horoz:

«Kukiriko kukiriko, nasılsın sevgili dostum?» diye Güneşi selâmlar. Fakat akşam olup ta Güneş kaybolunca, Aydede'nin yüzünü görmemek için sessiz sedasız kümese girer ve sabaha kadar bir daha ötmez.

ÜÇOK'LARIN KÖPEĞİ

DERE kıyısındaki yeşil boyalı evde üç çocuklu bir aile oturuyordu. Üç çocukları olduğu için herkes onlara «Üçüzler» derlerdi. Bu yüzden soyadlarını «Üçok» koydular. Üçoklar sabahleyin erken kalkar, annelerine, babalarına yardım ederlerdi. Babaları, köpekleri Bobi'ye bir çok marifetler öğretmişti.

Üçokların babası pazara gidince aldığı yiyecekleri sepete koyar, Babi'nin ağzına verir, o da koşarak sepeti eve getirirdi. Üçoklar bu köpeği çok severlerdi. Fakat babaları onlara Bobi'nin yemek yediği tabaktan yemek yememelerini, koyunlarına almamalarını sıkı sıkı tenbit etmişti.

Bir gün kasabada pazar kurulmuştu. Üç kardeşin anne ve babaları Bobi'yi alıp pazara gittiler. Yolda komşuları Osman ağaya rastgeldiler. Üçokların babası komşusuna, köpeğin marifetlerini sayıp döktü.

Osman ağa:

«Hiç köpek eve kadar paket taşır mı?» diye güldü.

Üçokların babası:

«Bak şimdi sana göstereceğim» diyerek Osman ağanın elindeki ekmeği alıp sepetin içine koydu. Sonra:

«Eve gittiğimizde Bobi'yi kapıda bizi bekler bulacağız» dedi.

Osman ağa: «Ne olacaksa bizim ekmeğe olacak. Bobi onu yolda yere düşürecek, belki de orasını, burasını koparacak» diye söylendi.

Bobi, sepeti alınca, hızla koşmağa başladı. Ağzında sepetle uçar gibi gidiyordu.

Biraz sonra Osman aga Üçüzlerin anne ve babaları ile yavaş yavaş evlerine geldiler. Osman ağa:

«Köpek görünürlerde yok, ben size o bu işi beceremez demedim mi?» diye söylendi. Üçokların babası, komşusuna mahçup olduğu için çok üzülüyordu. Osman ağaya:

«Daha dün çarşıdan bir sepeti alıp eve getirdi. Bugün nasıl getirmez?.» dedi. Osman ağa: «Köpek hiç insan gibi lâf anlar mı? Demek bugün canı sepeti taşımak istemedi» diye alay etti.

Üçokların babası, komşusundan özür diledi. Osman ağa gittikten sonra Üçoklar öğle yemeği hazırlığına başladılar. Fakat hiç birinin yüzü gülmüyordu. Birdenbire Bobi'nin havlamasını duydular. Köpek, ağzında sepet, Osman ağa ile birlikte geliyordu.

Osman ağa:

«Ben bu işte yanılmışım, Bobi düşündüğümüzden daha çok akıllıymış, herkesin malını sahibine bile vermeği biliyor. Onu bizim kapının önünde, ağzında sepet, beni bekler buldum» dedi. Hepsi birden:

«A.. A.. Bu marifetini de yeni öğrendik» diye bağırıştılar.

Osman ağa: «Benim de böyle bir köpeğim olsun isterdim doğrusu» dedi. Giderken Üçoklara «Allahaısmarladık» dedikten sonra, Bobi'ye de toka yaparak akşamları unutmadı. Üçoklar yemek hazırlığına devam ettiler. Babaları:

«Çocuklar bugün Bobi'ye bir ziyafet çekmeliyiz. O, bunu haketti, değil mi?» dedi.

Hepsi gülüştüler.

YEŞİL ÖRDEK

DERE kıyısında yeşil başlı güzel bir yaban ördeği yaşıyordu. Onu her gören beğeniyordu. Fakat zavallının bir kusuru vardı. Kanadı kırıktı. Onun için arkadaşları gibi uçamıyor, ancak suda yüzüyordu.

Sıcak bir yaz günü yaban ördeği; «Tanrım bir yağmur yağdır da, yollarda gölcükler meydana gelsin. Ben de yüze yüze şu karşıki eve gideyim. O evin küçük kızı ile oynıyayım, onların havuzlarında doya doya yüzeyim» diye dua etti.

Biraz sonra, güneş kayboldu, gök gürledi, şimşekler çaktı. Ardından da bardaktan boşanırcasına yağmur yağmağa başladı. Yaban ördeği; «Oh, Tanrı duamı kabul etti» diye sevindi. Yollarda meydana gelen gölcükler içinden yüze yüze havuzlu eve doğru yol aldı.

Tam yarı yola gelmişti ki, birden yağmur dindi, güneş doğdu. Gölcükler kurumağa başladı. Zavallı ördek kupkuru toprak üstünde kaldı. «Şimdi bu yol üstünde ne yapayım? Bir araba gelip beni çiğnerse» diye düşündü ve gözlerinden yaşlar boşandı. Vak vak diye bağırarak etraftan yardım istedi.

Birden, bir köpek havlıyarak yanına geldi.

Ördeğin gözlerinden akan yaşları görünce:

— «Nen var, ördek kardeş?» diye sordu.

Ördek, içini çekip:

— Şu karşıdaki eve gitmek istiyorum Yağmur yağınca çok sevindim. Yüzerek buralara kadar geldim. Yağmur dindi. Bu kırık kanatla bir yere gidemiyorum» diye vakladı.

Köpek :

— Şuradaki beyaz evi mi söylüyorsun? Ben orada oturuyorum. Seni oraya götürürüm, dedi.

Ördek, kırık kanadını göstererek: «Nasıl gidebilirim» der gibi köpeğin yüzüne baktı.

Köpeğin aklına hemen bir fikir geldi. Ördeği sırtına bindirdi, koşa koşa beyaz eve götürdü. Evin kapısına gelince hav hav diye bağırdı. Köpeğin sesini duyunca evin küçük kızı bahçeye çıktı. Köpeklerinin yanında güzel bir ördek görünce, hayretler içinde annesine: «Bak, anne, ne güzel bir ördek» diye seslendi. Köpek, sahibinin yüzüne sanki, «Bu misafiri kabul eder misin?» diye yalvararak bakıyordu. Kız, yeşil başlı ördeği çok sevmişti. Onu misafirliğe kabul etti. Yeşil başlı ördek, artık hayatından memnundu. Her gün, köpek onu sırtına alıp havuzda yüzdürmeğe götürüyordu. Küçük kız da onları seyrediyordu.

İŞARETLİ MAĞARA -3-

Ali, eline feneri alıp korka korka çadırdan dışarı baktı, müthiş rüzgâr esiyordu.

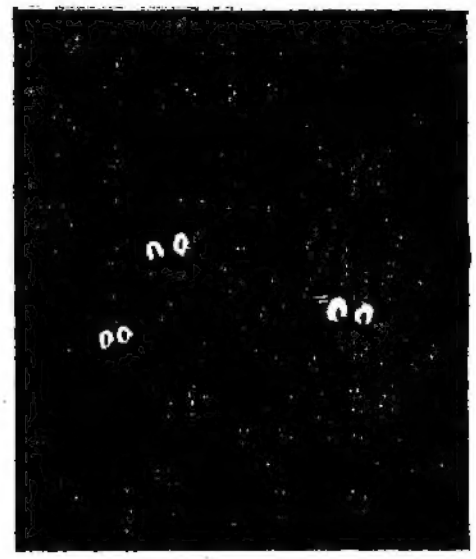

Birden rüzgâr, feneri söndürdü. Ali korkudan bağırdı. Çocuklar uyandılar. Karanlıkta «Ne var, ne olmuş?» diye birbirlerine soruyorlardı.

Kibriti bulup feneri tekrar yaktılar.. Ali duyduklarını anlattı. Erol «Bunlar çakaldır, korkulacak bir şey yok» dedi..

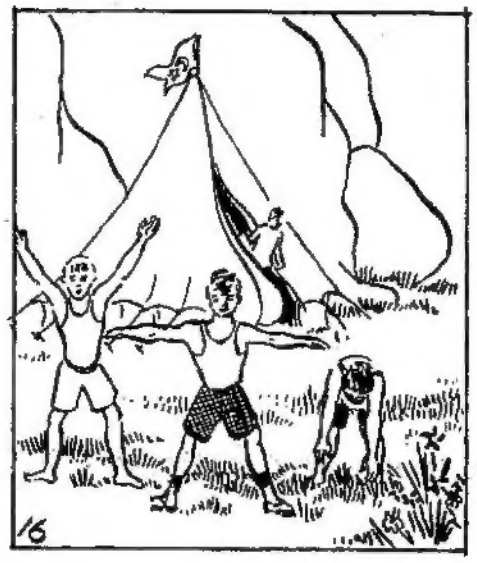

Çocuklar sabahleyin erkenden kalkıp idman yaptılar. Ciğerlerini temiz hava ile doldurdular.

Gündüz çadırın etrafında bazı izler gördü. Bunlar gece gelen hayvanın izleri olacaktı.

Bir ara Erol: «Çocuklar, gelin! Burada bir mağara var» diye bağırdı. Arkadaşlarının hepsi o tarafa koştular. — Devam edecek —

DOĞAN KARDEŞ
Bulmaca Kuponu : 249

BİNFEN AHM
UÇUYOR!..

TARİH ROMANI ★ Yazan: Ş. El

— 1

KÖSEM

— Ne zaman uçacaksın?

— Bir hafta sonra Kasımpaşadaki Ok meydanında bunlarla bir deneme yapacağım. Göreceksiniz ki o vakit nasıl uçacağım.

Dursun hâlâ inanmıyordu. Fakat arkadaşını kırmamak için:

— İnşallah uçarsın, diye söylendi.

Binfen Ahmet, Dursun'a kanatları göstererek:

— Senden bir şey rica edeceğim kardeşim dedi. Sen bir zamanlar saraçlık yaptın değil mi? Şu kanatları koluma ve göğsüme geçirmek için sağlam kayışlara ihtiyacım var. Parasını vereyim de bana iyi kayışlardan alıver.

Dursun, Ahmedin uzattığı parayı eliyle iterek:

— Bırak Allahını seversen, dedi. Ben enistemden bedava alırım. Enistemin kapalı çarşıda kunduracı dükkânı var..

★

O sırada Osmanlı İmparatorluğu tahtında bulunan Sultan Murad, Bursa'yı ziyarete gitmişti. Memleketi padişahın annesi Kösem Sultan idare ediyordu. Bu da, oğlu gibi menfaat düşkünü, zalim ve dalavereciydi. Padişahı parmağında oynatır, ona her dediğini yaptırırdı. Geceleri sokağa çıkmak, içki içmek yasağı onun başının altından çıkmıştı. Bu yüzden halk onu da padişahı da hiç sevmiyordu..

Kösem Sultan halkın kendisinden nefret ettiğini anlayınca tuttuğu

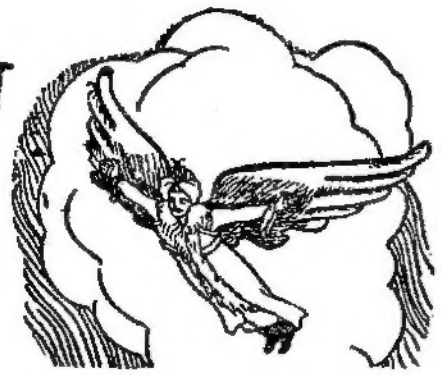

—

ULTAN

yolu değiştirdi. Halkın dertleriyle ilgilenmeğe başladı. Bazı günler kıyafetini değiştirip yanına bir kaç cariye alarak şehrin kenar mahallelerinde dolaşırdı. Yolda rastladığı kimsesiz çocuklarla dertleşirdi. Onların evlerine gidip aileleriyle görüşerek para verirdi.. Öksüz kızların çehizini hazırlatır, evsiz barksızlara ev yaptırırdı.

Kösem Sultan bir gün Üsküdardan Bağlarbaşına giderken birden rüzgâr baş örtüsünü uçurdu. Bu başörtü rahmetli kocasının hatırası olduğu için onu bırakmak istemedi, peşinden gitti. Rüzgârın kapıp götürdüğü örtü az ilerde bir yere düştü. Kösem Sultan «Bunda bir hayır vardır» diyerek örtünün düştüğü yere küçük bir cami yaptırdı. Bugün Üsküdardaki «Çinili Camî» o başörtünün hatırasıdır.

Kösem Sultan, daha buna benzer bir çok hayır işleri yapmış, sanatı ve sanatcıları korumuştur. İşte bizim Hazerfen Binfen Ahmet buna güvenerek marifetini herkesin önünde yapmağa karar vermişti.. Bir gün bu düşüncesini arkadaşı Abdullaha söyledi.. Abdullah:

— Eğer Padişahımızın annesi uçtuğunu duyarsa muhakkak seni çağırtır, mükâfat verir. O, böyle şeylerden pek hoşlanıyormuş.

Bunun üzerine Hazerfen Binfen Ahmet Ok meydanında bir cuma günü, namazdan sonra herkesin gözü önünde uçmağa karar verdi.

— Devam edecek —

GÜNEŞ TAPINAĞI -2-

Güzel lâmalara düşman kesilen kaptan, yeğenine,

— Mademki babanın yerini öğrendik işimiz yolunda!... dedi. Hadi otelimize dönelim.

Sokağın köşesinde onları gözetleyen bir Kırmızıderili,

— Kristobal Kolon oteline girdiler... diye mırıldandı. Alâ!

Amca - yeğen odalarına girer girmez telefon çaldı. Bu Paçakamak gemisinin limana yaklaştığını haber veren polis müdürü idi.

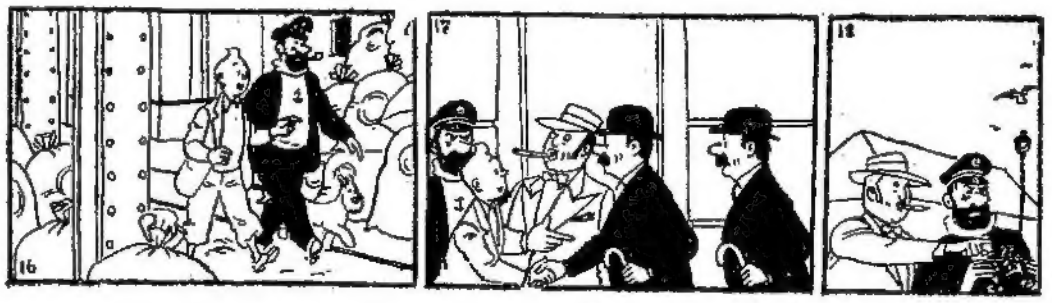

Soluk almağa vakit bulamadan, köpekleri Milû ile rıhtıma döndüler.

Rıhtımda polis müdürü onları başkentten bay Turnasal'ı aramak için gelen iki detektifle tanıştırdı. Birbirlerine ikiz kardeş gibi benzeyen detektiflerin adları Sapon ve Kapon'du. Polis müdürü: «İşte şu kırmızı bacalı küçük motörün solundaki gemi!...» dedi.

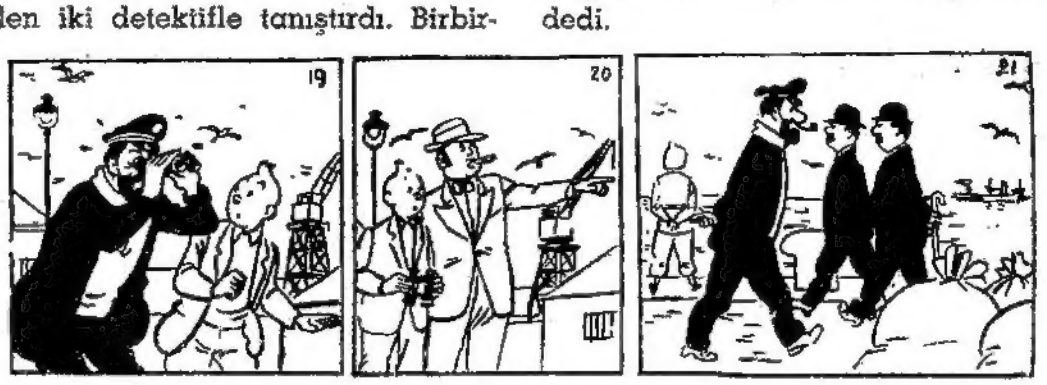

Dürbünle bakan kaptan Haddok,

— Fakat üzerinde sarı bir flama ile sarı - mavi üçgen dalgalanıyor! Gemide bulaşık hastalık var galiba!.. diye bağırdı.

— Doğru!... İşte sıhhiye motörümüz de oraya gidiyor.

Kaptan Haddok, Tintin ve iki detektif rıhtımda sabırla beklemeğe başladılar.

Detektiflerden biri, rıhtımda, Avrupaya gönderilen çuvalları gördü:

— Guan ne demek kaptan?

Kaptanın anlatmasına lüzum kalmadı: havada uçan kuşlardan biri bay Sapon'un şapkasına bir guano parçası bıraktı...

— Guano budur işte.

Sapon, yeni şapkasının tepesinden akan güvercin pisliğine şaşkın şaşkın bakıyordu. Kaptan devam etti: «Guano, dünyanın en değerli gübresidir.»

— Devam edecek —

TILSIM

Çeviren: Âdem Şakar

— VI —

Kedi ise karşısında duruyor, ateş gibi yanan gözleriyle ona bakıyordu. Simon dede ne yapacağını şaşırmıştı. Birden:

— Yetişin! diye bağırdı.

Sesi titrekti. Bu haykırışını kimse duymadı. Ama kedi kaçıp tuğla yığınların arasına saklandı. İhtiyar:

— Hayret, diye kekeledi. Hiç ölen dirilir mi?

O gece gözüne bir damla uyku girmedi.

Ertesi gün yağmur yağdı. Simon dede kederli kederli dolaşıyor, hiddetinden köpürüyordu. Koca gün ağzına bir lokma bir şey koymadı. Aklı hep kedideydi. Dere boyundaki söğüdün dibine varıp kediyi gömdükleri yere baktı. Toprak yerleşmiş, üzerinde de otlar bitmişti.

İhtiyar bunu görünce:

— Öyleyse bu kedi hortlamış! dedi ve üzüntüsü bir kat daha arttı.

O gün bir yıl gibi uzun gelmişti ona. Yağmur bir türlü dinmek bilmiyor, bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ortalık kararınca kalfalarla çıraklar uykuya yattılar. Simon dede ise uzun müddet ocağın karşısında oturup çubuğunu tüttürdü. Nihayet yorgun argın yatağa uzanıp uyudu.

Gece yarısına doğru kedi birden kulübenin kapısında göründü. Miyavlıyarak ihtiyarın üzerine doğru ilerledi. İhtiyar uyandı, korku ile ellerini sallıyarak kediyi ürkütmeğe çalışıyordu. Ama nafile... Kedi kaçacak yerde ona yaklaşıyordu... Bacakları insan kolundan uzundu sanki.. Tırnakları kartal tırnağı gibi sivri ve kıvrıktı. Tam ihtiyarın üstüne sıçramağa hazırlandığı sırada başını sıkıca battaniyesine sardı. Kedi birden üzerine atıldı ve tırnaklarını battaniyeye geçirerek tartaklamağa başladı. Simon dede kediden kurtulup kaçmağa çalışıyordu, ama beceremiyordu.

Bu sırada en büyük kalfası uyandı. İhtiyarın bir şeyler mırıldandığını gördü. Eliyle onu dürttü. Simon dede kan - ter içersinde yerinden fırladı ve:

— Tutun! Tutuun!.... diye bağırdı.

Kalfası:

— Neyi tutalım? dede, diye sordu.

Simon dede kendine geldi. Korkudan büyümüş gözleriyle geçen gece dışarıda karşılaştığı ve az önce pattaniyesinin üzerine çullanan kediyi anlatmağa başladı.

Kalfa, çıraklarında kediyi gezerken gördüklerini, fakat kendisinin buna inanmadığını söyledikten sonra:

— Kediyi elimizle gömmedik mi? dedi.

İhtiyar başını sallıyarak:

— İşte bu, gömdüğümüz kedinin tâ kendisi! diye cevap verdi. Hortlamış o! Hortlamış!... Hayvancağızı diri diri gömmüştük. Çok büyük suç işledik!...

Ortalık ışımağa başladı. Çıraklar hâlâ uyuyorlardı. Simon dede ile kalfa hemen kürekleri alıp söğüt ağacının altına gittiler. Çukuru yeniden kazdılar. Kalfa ile Simon dede korku ile irkildiler. Torba yerli yerindeydi, fakat içinde kedi yoktu.

— Devam edecek —

VAY YARAMAZ!..

Oya yatarken, birdenbire ağlamağa başlayınca annesi,

— Ne var, niye ağlıyorsun? diye sordu.

— Balık yağını hatırladım da..

— Balık yağını yarın sabah içeceksin. Şimdiden ne diye ağlıyorsun?

— Ağlayacak vakit bırakmıyorsun ki. Uyanır uyanmaz hemen vereceksin.

★

LOKANTADA

Müşteri: — Verdiğin pirzolo ne kadar ufak böyle!

Garson: (Gülümseyerek) — Ufak olmasına ufak amma, merak etmeyin, yemesi uzun sürer.

★

ARKADAŞLAR ARASINDA

— Bilemezsin dün ne kadar balık tuttum!..

— Biliyorum: yarısını..

— Neyin yarısını?

— Bana söyleyeceğin mikdarın yarısını...

★

BU KADARI DA FAZLA...

Ahmet: — Bir uçak gördüm. O kadar yüksekten uçuyordu ki, serçe kuşu kadar görünüyordu.

Mehmet: — Ben de bir uçak gördüm. Ama benimki öyle yüksekteydi ki, hiç görünmüyordu...

PİSBOĞAZ KIZ

Fatoşun elleri, ağzı, üstübaşı, taraçada soğumakta olan kayısı kompostosunun yanından geldiğini açıkca gösteriyordu. Annesi bu çirkin hareketi için Fatoşu hem azarladı, hem de,

— Artık sofrada komposto yok sana! dedi.

— Size de yok, ben hepsini yedim.

★

UNUTMADIN YA?.

Dilek ninesiyle sokağa çıkıyordu. Ninesi,

— Hazır mısın Dilek? diye sordu.

— Hazırım. Ya sen nine; şekeri unutmadın ya?

— Ne şekeri?

— Hani yolda ağlayacak olursam, bana vereceğin şekeri...

Şöför inek sağıyor...

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

BİR TABİAT HİKÂYESİ:

FLAMANIN YUVASI

Anlatan: Cevat GOBİ

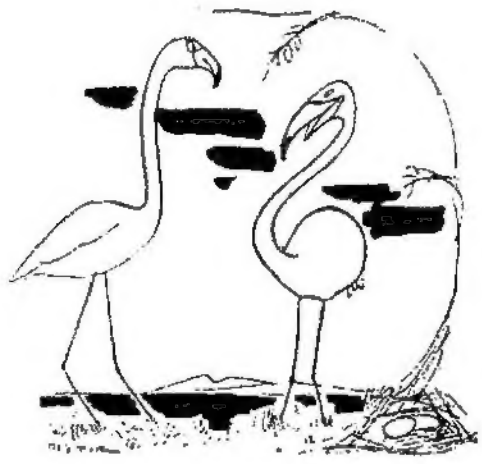

AFRİKA kıtasının balta girmemiş ormanları arasından kıvrıla kıvrıla akan ırmaklar bazen geniş bataklıklar vücuda getirirler. Çeşitli hastalıkların, bilhassa sıtmanın kaynağı olurlar. Uzun bacaklı kuşlardan Flamanlar bu kıyıların yerli sakinlerinden sayılırlar. Kuşlar arasında uzun bacakları, iğri keskin gagalariyle tanınan Flamanların yuvaları, köy bacaları gibi yan yana sıralanır... Onlar çamurdan yapılan bu koni biçimindeki yuvaların içerisine girmeyip üzerine oturur, ve yumurtalarını dibe bırakırlar. Gezginlerin dikkatini üzerine çeken bu yuvalar görülmeğe değer şeylerdir. İnsan elile yapılmış gibi düzgün ve sıvalıdır. Bunların bir kuş tarafından yapıldığına kimse inanmaz.

Anne Flaman yuvasına iki yumurta bıraktıktan sonra, eşine dönerek şöyle fısıldadı:

— İşte! istediğin yumurtaları yaptım. Şimdi bakmak, büyütmek sırası sende. Ben bataklıkta balık avlamağa gideceğim. Akşam dönünceye kadar burada bekle, sakın bir tarafa ayrılma, yumurtaların başına bir şey gelecek olursa, mesul sensin..

Erkek Flaman, başını ileri uzatarak «peki!» der gibi salladı. Anne ayrıldı. Erkek Flaman derin yuvanın dibindeki iki iri beyaz yumurtaya sevgi ile bakıyordu. Anne, baba şefkatı denilen bu tabiî bağlılık göze alınamıyacak kadar büyük sanılan zahmetleri ve sıkıntıları hiçe saydırır. Baba Flamanın derin bir dikkat ve ihtimamla beklediği yumurtalardan yakında minik Flamanlar çıkacak, ailenin yüzünü güldürecektir.

Yuvayı iki uzun bacağı arasına alarak çömelen baba Flaman yerde sürünenlere, havada uçanlara yan gözle bakıyor, tabiatın üstünde, tabiata karşı böbürleniyordu. Akşama daha çok vardı. Fakat o ödevini bırakmıyor, acıksa da, susasa da yerinden ayrılmıyordu. Çünkü eşi «yumurtalardan sen sorumlusun» diye ona son sözünü söylemişti.

★

Anne Flaman geç kalmadı. Eşinin yorulup hastalanacağını düşündü. Hemen nöbeti almak, onun da bir parça gezip tozmasını sağlamak için yuvaya döndü. Fakat eşini yerinde bulamadı. Yuva bomboştu. Sonsuz bir heyecanla yuvanın üzerine atılan anne kuş, yumurtaların da yerinde yeller estiğini görünce, olanca kuvvetiyle bağırmağa başladı. Bu düpedüz bir bağırma değil, bir çırpınış ve ağlayıştı. Anne Flaman:

— Babamız, sevgili babamız nerdesin? Yumurtalarım ne oldu?... diye ağlayıp inliyordu. Bu hali gören komşu Flamanlar çırpınan, yalvaran ve bağıran annenin yanına koşup, meseleyi öğrendiler. Acaba erkek Flamanı ve iki yumurtayı birisi mi alıp kaçmıştı. Korkudan titriyen zavallı kuşlar, neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Bu hal belki yakın bir tarihte onların da başına gelemez miydi?.. Kuşlar korku ile ordan kaçıp yuvalarının üzerine oturdular...

Anne Flaman o kadar üzüldü ve ağladı ki, bir paçavra yığını gibi bulunduğu yere yıkılarak kaldı. Kızarmış gözlerini yumdu, toprak üstünde tepinmeğe başladı. Birden yüzüne yaklaşan tatlı bir nefesle gözlerini açtı. Sevgili eşinin yüzünü görünce sevindi.. Ona bir şey soracak halde değildi. Sadece bakıyor, içini çekiyordu.. Erkek Flaman yaptığı hatayı anlamıştı. Yavaşça eşini yerden kaldırarak başını göğsüne dayadı:

— Biliyorum hata ettim, dedi. Sana haber vermeden yapmamalıydım bu işi. Fakat senin bu kadar erken döneceğini nereden bileyim.

Anne kuş, gözlerini silerek söze başladı:

— Nerdeydin, yumurtalarımı nerde?. Eşinin sevgi dolu gözlerine gözlerini dikerek gülümsiyen erkek Flaman onu tutarak yerinden kaldırdı. Ağır ağır bataklığın kenarına doğru götürdü. Orada kırık bir kuş yumurtası duruyordu. Anne kuş çılgın gibi atılarak yumurtayı yakalamak istedi. Erkek Flaman buna engel oldu:

— Acele etme! O kırık yumurta bizim değil. Komşumuz Narinin yumurtası. Yuvaya koyarken bir parça çatlamış. Sivri sinekler de bu yumurtayı yiyip ağulamışlar. Narin de buraya attı.

— Sonra?...

— Sonra ağlıyarak hepimize dert yandı. Bu bataklığın bir zehir çanağı olduğunu, yuvaların buradan uzaklaştırılmasının gerektiğini anlattı. Artık ben durur muyum...

— Ne yaptın?.. Nereye götürdün?..

Baba Flaman:

Benimle gel!... diyerek eşini çalılıkların arasından geçirdi. Ormanın sık ve koytu bir yerinde çöplerden ve sazlardan yapılmış iğreti bir yuvanın yanına götürdü. Yumurtaları ona göstererek:

— Canımı kadar kıymetli olan iki yavrumun kundağını şu sazların arasına astım. Yarın ilk işimiz bu temiz yerde yeni ve güzel bir yuva kurmak olacak.

Bayan Flaman eşine teşekkürler etti. Çamur yuvalar yanında yapılan yazlık yuvalar, Flaman ailesinin sayfiye çadırı gibi uzun müddet orada kaldı. Yavruların burada gelişmesi daha kolay oldu. Bu ailenin şimdi iki yuvası var.

Küçük yaşta yapılan
bir
Hayat Sigortası
büyüyünce
bir
Hayat Sermayesi
olur.
DOĞAN SİGORTA

Para biriktiriniz!

Yapı ve Kredi Bankası'nın

İkramiyeli Aile Cüzdanı

sizi de

bir Ev sahibi yapabilir!

HEDİYE KAZANANLAR

239 - uncu sayıdaki bulmacayı çözenler arasında hediye kazananlar:

1 — *Metin Oran (İstanbul), Bir dolma kalem*

2 — *Sevda Aycan (İzmit), Bir okul çehizi*

3 — *Suna Denizeri (Ankara), Bir yıllık Doğan Kardeş abonesi*

BİRER KİTAP KAZANANLAR

Oya Suver (İstanbul), Belkis Birol (İzmit), Ertem Oran (İzmir), Necmiye Saygın (Bolu), Hatice Güneri (Bursa), Ahmet Şanlı (İskenderun), Hamit Turanoğlu (Mersin), Hamit Göksel (Bandırma), Nuran Şavlı (İzmit), Ayşe Karan (Balıkesir), Necati Tokay (Bursa), Mehmet İncel (Bolu), Sezai Altın (Kastamonu), İsmet Tüzün (Manisa), Salih Koçu (Bursa), Şükrü Barış (İskenderun), Nuriye Tüzün (Mardin), Mustafa Göker (Mersin), Sezin Koçer (Ankara), Osman Daran (Kırıkhan), Osman Tüfekcioğlu (İstanbul), Mine öker (Fatih), Oran Tunalı (Ankara),

Doğan Kardeş

Kuruluşu : 23 Nisan 1945
HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ
Sayı : 249 — Cilt: 7
5 Temmuz 1951
Fiatı 15 kuruş

Her hafta perşembe günleri çıkar ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım TAŞKENT ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis REGÜ ★ İdare Merkezi : Galata Yüksekkaldırım Yazıcı Sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylığı (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Abone her sayıdan başlıyabilir ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Gönderilen, yazılar, resimler basılsın basılmasın sahibine geri verilmez ★ Orijinal yazılarımızın ve resimlerimizin her hakkı mahfuzdur. Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi - İstanbul

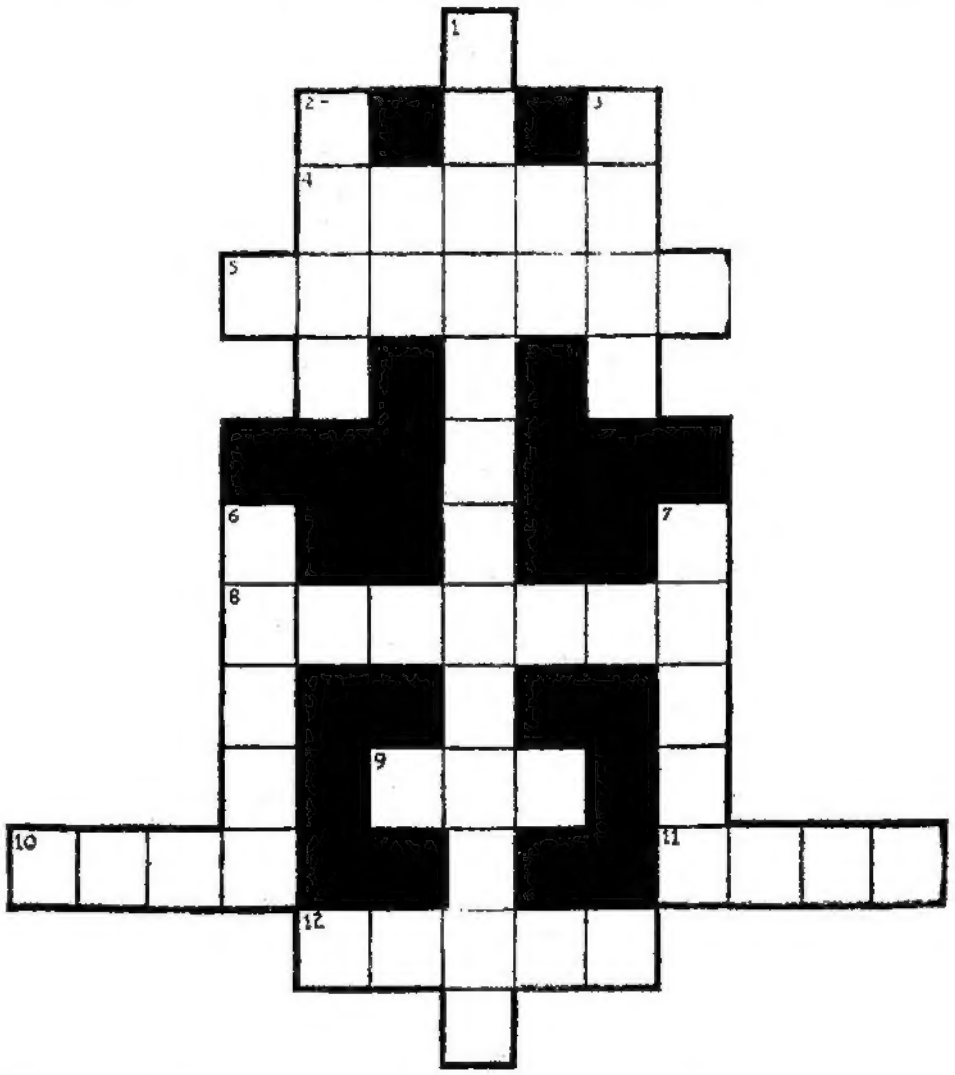

AŞAĞIYA DOĞRU

1 — Bir sürüngen hayvan (Çoğul)
2 — Bir meyva
3 — Yemeklere konan kokulu bir ot
6 — Güney Anadoluda bir şehrimiz
7 — Bir kasabamız

YANA DOĞRU

4 — Bir emir
5 — Bir yemiş, sonbaharda olur
8 — Avuç açıp bizden para isteyen
9 — Başında saç olmayan
10 — Dumanın çıktığı yer
11 — Bir erkek adı.
12 — Çabuk

DİKKAT

★ Bu bulmacayı çözenler arasında kura çekilerek birinciye bir dolma kalem, ikinciye bir okul çehizi, üçüncüye Doğan Kardeşin bir yıllık abonesi, dördüncüden 30 - uncuya kadar birer kitap hediye edilecektir. Cevaplar en geç

17 Temmuz 1951

tarihine kadar (Doğan K'ardeş, Bulmaca Servisi, Posta kutusu 2217 — Beyoğlu) adresine gönderilmelidir.

★ Bulmacayı çözdükten sonra dergiyi kesip yollamayınız. Dergiyi kesenleri ve kupon eklemeyenleri kuraya sokmuyoruz.

Gümüş Patenler

Çeviren : Nihal Yalaza TALUY -- 20 --

— Ayağını mı incittin Peter ağabey?

— Yok canım. Ama onun kadar fena bir şey oldu. Patenin kayışını biraz daha sıkayım derken, koparttım. Aksilik işte...

Hans bir anda patenini çıkarıp kendi kayışını Petere uzattı. Peter âdeta sert bir hareketle çocuğun elini itti.

— Çıldırdın mı Hans! Sen iyi yarışçılardan birisin. Senin çıkmana razı olur muyum hiç? Yerine git, nerdeyse trampet çalacak.

Hans yalvaran bir sesle,

— Peter ağabey, bana «arkadaşız» diyordun dedi. Kırma beni öyleyse, al şu kayışı. Almazsan, ben de yarışa girmem.

Arkadaşının itirazlarını dinlemeden kayışı patenine geçirdi.

— Talihin açık olsun Peter ağabey! dedi. Rakibinden korkmam.

Gerçekten, sıradan hemen öne fırlayan Karlın arkasından Ben ve onları geçmeğe çalışan Peter geliyordu.

Artan bir hızla ilerleyen Peter nihayet ikisini de geçti ve erkek çocuklar arasında gümüş patenleri Peter Van Holp kazandı.

İki şampiyonu hararetle alkışlayan halk, aralarında, yirmi yıldan beri bu kadar güzel bir yarış görmediklerini söylüyorlardı. Yarışa katılan kırk kadar kayakçı boy sırasiyle dizildiler. En başta Peter, en arkaya Gretel düştü. Müzikle beraber meydanda figürler yaparak güzel bir geçit yaptılar. Geçidin sonunda sıranın iki ucunda bulunan Peter ile Gretel yan yana geldiler. Elele tutuşarak bayan Van Holpun locasına yaklaştılar.

Gretel, ayakta duran Hildanın annesinin önünde eğilerek selâm vermeğe çalıştı. O kadar heyecanlıydı ki, kendisini tebrik eden kadına teşekkür edemiyordu. Birdenbire, eline soğuk bir madenin değdiğini hissetti.

Bu o kadar parlak ve güzel bir şeydi ki, Gretel hayranlığını tutamadı:

— Benim mi bu?... Ne kadar güzel ... diye bağırdı.

Peterin elinde de Gretelinki gibi bir çift gümüş paten parlıyordu. Bayan Van Holp, ikinci ve üçüncü gelenlere birer demet çiçek verdi.

Gretel patenlerini önlüğüne sararak koltuğuna sıkıştırdı, kalabalığın arasında büyüklerini aramağa koştu.

O gece Brinkerin kulübesinde bayram havası esiyordu. Ocaktaki ateş odayı aydınlatacak kadar parlak ve kuvvetliydi. Yarıştan, Gretelin gümüş patenlerinden, Hansın arkadaşına yaptığı iyilikten bahsediyorlardı.

Bir aralık Gretelin konuşmasını dikkatle dinleyen Raff Brinker, alnına bir fiske vurup yerinden fırladı, odanın ortasında sevinçle zıplamağa başladı. Karısıyla çocuklarının onun bu halinden ürkmesine zaman bırakmadan,

— Buldum, buldum-... Doktorun oğlunun ismini hatırladım çocuklar!... diye bağırdı. Thomas Higgs! Birdenbire aklıma geldi... Hemen yaz bunu Hans.

O anda dışardan birinin kapıyı çaldığını duydular. Bayan Brinker sevincle.

— İnşallah doktorumuzdur! dedi. Zavallıyı sevindirelim bari.

Anneyle çocuklar hep birden kapıya koştular. Fakat gelen doktor değil, Peter, Ludvig ve Bendi.

Brinker teyze delikanlılara ateşin yanında oturmalarını teklif etti. Amsterdamdaki bir konferansa giden üç arkadaş oturmıyacaklarını söylediler. Fakat sevimli aileyi kırmamak için bu daveti kabul ettiler.

Peter,

— Kayışını getirdim Hans, dedi. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ancak senin gibi bir arkadaş böyle bir fedakârlık yapabilir.

Hans kızardı, mahçupluğunu saklamak için işi şakaya çevirdi:

— Asıl ben sana teşekkür etmeliyim Peter ağabey: Şu uğurlu kayışımı hemen getirdiğin için... Benim de şimdi Amsterdam gitmem lâzım.

Fakat babasının birden sararan yüzünü görünce telâşla,

— Ne oldun baba, fenalık mı geldi? diye sordu.

— İsmi... o ismi... unuttum! yine unuttum... Figgs miydi, Wiggs miydi?...

Hans neşeli neşeli güldü.

— Boşuna üzülme babacığım, ben onu yazdım bile. Bir de yerini öğrenebilseydik...

Brinker teyze, dönüşte geç kalacağını düşünerek Hansa, Amsterdam yolculuğunu sabaha bırakmasını söyledi. Fakat Raff Brinker,

— Hayatımı kurtaran adamın işi sabaha kadar bekliyemez Meitje; dedi.

Bunun üzerine Hans hazırlanmağa başladı.

Peter, babasının, Hansın yaptığı kabartma ve oyma işlerini çok beğendiğini söyledi.

— Tecrübeli bir sanatkâr da bu kadar yapabilirdi; diye ilâve etti. Babam yeni paviyonumuzun bütün oyma işlerini de sana vermek istiyor Hans. Ama belki, artık okula gidersin diye düşündüm...

Raff Brinker Peterin sözlerini tasdik etti:

— İkisi de gidecek bay Peter. Ben çalışacağım artık; onlar okusunlar.

Peter bir türlü Hansın iyiliğinin altında kalmak istemiyordu. Çocuğu bir tarafa çekerek,

— Benden kuvvetlisin Hans, dedi; açıkcası bu. Girmiş olsaydın, gümüş patenler senin olacaktı. Onları sana vereceğmi...

Fakat Hansın her zamanki güler yüzünün asılmağa başladığını görünce sözünü bitirmedi.

— Peki canım, darılma. Bunu, hak yerini bulsun diye yapmak istedim.

Ludvig ayağa kalktı.

— Geç kalmıyalım Peter ağabey! diyerek ev sahipleriyle vedalaşmağa başladı.

Peter Benin tuttuğu bir paketi elinden alarak,

— Az kalsın unutuyordum! dedi. Gretel öyle çabuk kaçtı ki, annem ona patenin mahfazasını vermeğe vakit bulamadı.

Babasının yanında duran Gretele kırmızı marokenden zarif mahfazayı uzattı. Üzerinde, «Patinaj Kraliçesi Gretel Brinkere» yazılıydı. İçi kadifeyle kaplanmıştı. Kenarlarından birine kutuyu yapan fabrikanın adı ve adresi basılmıştı.

Gretel büyük bir nezaketle teşekkür etti. Sonra,

— Demek bu zarif kutuyu yapan Birmingham adlı biriymiş; dedi.

Ben güldü.

— Birmingham, İngilterede bir şehrin adıdır. Kutu Birminghamda yapılmış. Yapanın da adı var; şurada, küçük harflerle yazılmış.

— Devam edecek —

UÇAN DAİRE İLE

GÖKYÜZÜNDE SEYAHAT

Çizen ve Yazan: **MISTIK**

Doğan Kardeş

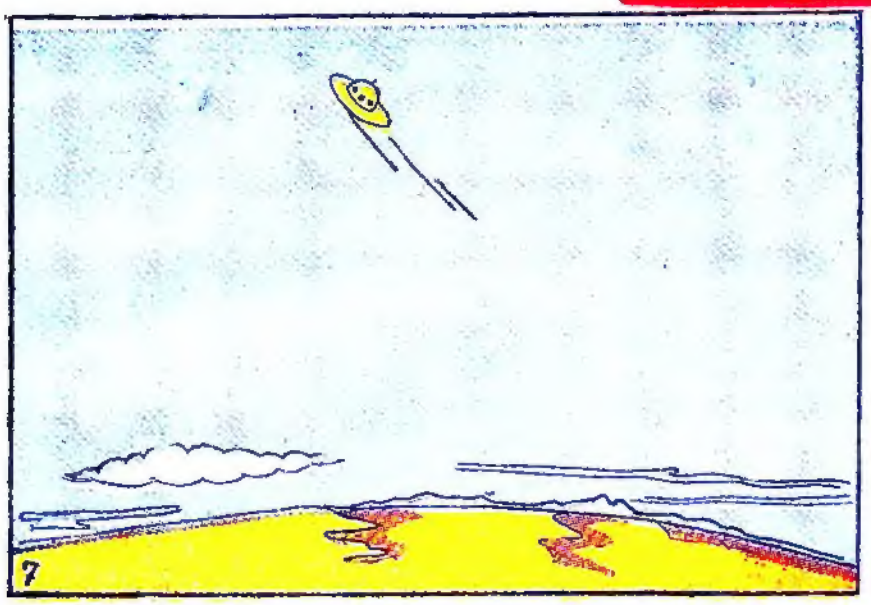

Birden bir sarsıntı oldu uçan daire hızla kalkıp boşluğa atıldı. Altanla Ayten, bu acayip âletin hızına şaşıp kaldılar. Böylece epey gittiler.

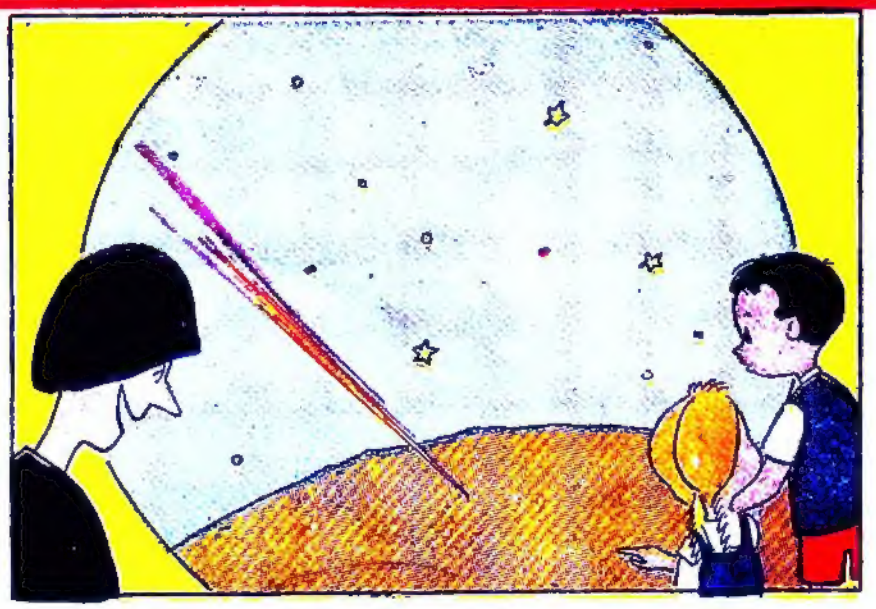

Bir ara yanlarından bir şey hızla kayıp geçti. Ayten: «Aaa bir yıldız kaydı» diye bağırdı. Bay Gökmen: «O yıldız değil, boşluktaki sayısız taşlardan biridir. Dünyadaki havaya çarpınca yanar» dedi.

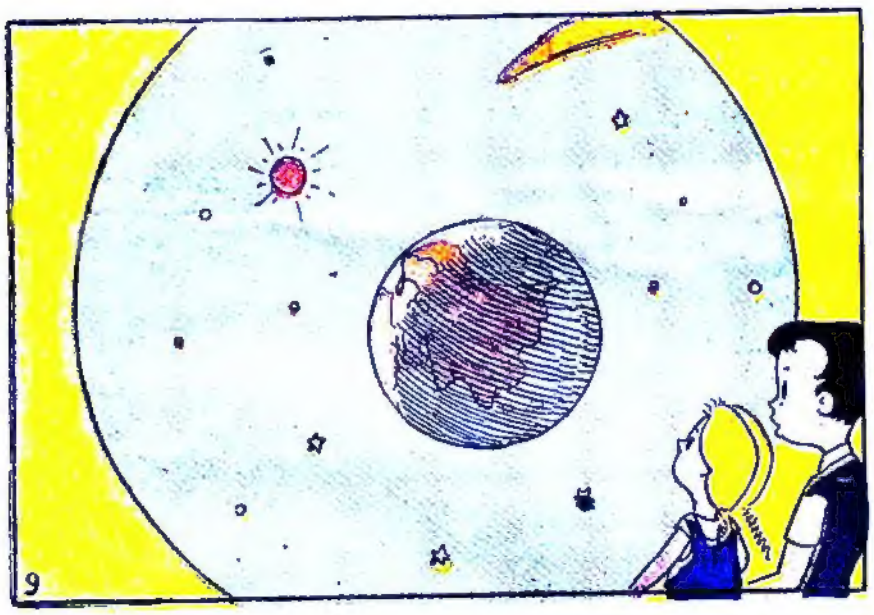

Bay Gökmen, eliyle pencereyi işaret ederek: «Şu gördüğünüz yuvarlak şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?. İşte o sizin dünyanız. Ne kadar küçük değil mi?»

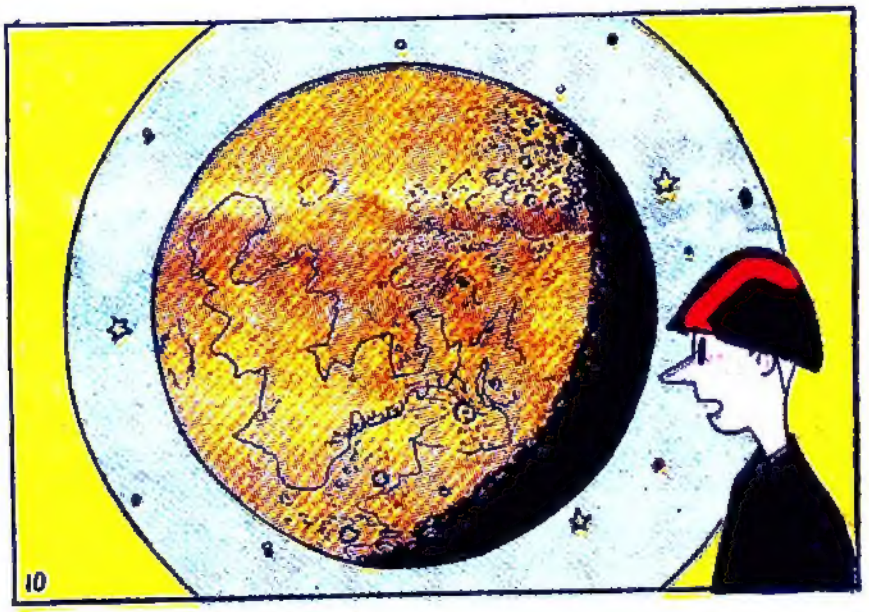

Sonra öteki pencereye gitti. «İşte bu da onun elli defa küçük kardeşi Aydede. Biz birazdan oraya ineceğiz.»

Uçan daire hızla aya iniyordu.

Dağların arasından kayarcasına gitmeğe başladı.